

Inkvizitorská totalita oficiální vědy; Ztuhlá tabu a pověřčivost "vědeckého kněžstva"

Karel Funk

Oficiální věda je plná klamů a mystifikací.

Protože dopisuji knihu o dění s člověkem od stáří přes přechod na druhý břeh bytí, o dění tam a konečně až k fázi sestupu opět na zem, zabrousil jsem trochu i do komentování stanovisek oficiální vědy. Z knížky vyjímám následující:

Současná oficiální věda, i přes své obrovské a nepopíratelné úspěchy, zasluhující úctu, nedosahuje za práh fyzické smrti. Ba může se ve svém zapouzdřeném mocenském impériu cítit tématy o pokračování života apriorně podrážděna. To je pochopitelné, protože pro ješitnou vědu posledních asi dvou staletí vždy platí, že co sama dosud nepochopila (nezměřila, nezhodnotila, nepojmenovala svým zakonzervovaným názvoslovím, neobsadila svými výzkumníky...), to neexistuje. Jako "zdůvodnění" jí pak mnohdy slouží různé materialistické pověry. Dalo by se to nazvat ateistickým fanatismem. Tak byla mnohdy právě etablovaná věda zdrojem tmářství, předsudků a podjatostí. Nebudeme hledat příklady, bylo by jich mnoho. Stačí si připomenout, jak po desetiletí poškozovala po porodu vztah matky a dítěte brutální izolací obou i likvidací možnosti kojení, kolik lidí by se mohlo uzdravit uznáním homeopatie nebo jak málo dbá oficiální medicína v praxi na duši těch, kteří umírají v nemocnicích. Jak by pak mohla připustit i další existenci této duše, když se o ni nestarala dosud? Na tyto limity pyšné materiální vědy, nesoucí někdy znaky sektářství (viz například Sisyfovců, nesoucí typické znaky sekty) a spjaté a ochraňované obvykle státní mocí a tyjící z ní, se nelze vždy ohlížet. Brání-li se věda křečovitě nezaujatému zkoumání nějaké oblasti, či alespoň připuštění její existence, pak tím hůř pro vědu, nikoli pro onu oblast.

Zároveň nemluvíme stejnou řečí s příslušníky subkultury oné módní dekadentní či bulvární podoby spirituality, kteří jen ukájejí zvědavost po mystických, exotických či extatických zážitcích, skloňují čakry, auru, vibrace, kosmické vědomí či meditaci ve všech pádech, avšak to vše bez dostatečného morálního a znalostního podkladu, bez schopnosti zařazení do širšího kontextu lidské evoluce a současného stupně lidstva i bez ukotvení v zodpovědnosti.

Je tedy na každém čtenáři, zda či do jaké hloubky bude chtít tuto knihu sledovat nebo dokonce vstřebávat. Obecně u těchto oblastí vědění platí, že je lépe si delší dobu

podržet obezřetnou a nepředpojatou skepsi, onen "šuplíček" s označením "zatím nevím ale toužím vědět", než se stát bez niterného podkladu fanatikem pro duchovno či jakékoli tajemno..

Většinou máme strach z toho, o čem nic nevíme. Dostaneme-li se k poznání příčiny našeho strachu, ztrácí svou sílu. O to se též pokusíme. Proto si projdeme hlavní stavy či období, kterými duše, tedy my sami procházíme od tzv. smrti až po sestup k další inkarnaci. Prošli jsme tím všichni bezpočtukrát, jen se nám to většinou nedostalo do paměti fyzického mozku. Podíváme se tak postupně na odchod z tohoto světa, na to, jak můžeme odcházející doprovázet, jak a ve kterém období jejich dalšího posmrtného vývoje lze s nimi pobýt, čím jim můžeme pomoci, ale i oni nám, jak se tam prožívá sklizeň nedobrého i dobrého a jak probíhá příprava na další zrození.

Tuto předmluvu doplním internetovým článkem Benjamina Kurase Jak osvobodit ducha bádání z 5. 5. 2013. Týká se postojů Ruperta Sheldrakea, vědce a filosofa, docházejícího i vědeckou cestou k poznávání vyšších zákonitostí a duchovních skutečností. Je to veselý, přívětivý, tolerantní muž, o kterém referovaly už počátkem 90. let některé časopisy, mj. i „naše“ Gemma. V kruzích oficiální vědy budil dlouho výlevy hysterie a zloby, v poslední době však řada vědců pod logikou jeho argumentů začala měnit stanoviska. Potvrzuje se, že vědecká poctivost je odvislá od osobní kvality člověka včetně pokory. Jistě, že pro duchovní cestu nejsou jeho poznatky bezprostředně nutné. Je to oblast, kterou jistě většina čtenářů tohoto blogu má v sobě zpracovanou. Je ale hezké vědět, jak má tento úctyhodný muž (kdysi mj. i přítel velkého Krišnamurtiho) zargumentován postoj k pověrčivosti, dogmatice a sektářství moderní materialistické vědy.

Benjamin Kuras:

Současnou tuhou a místy agresivně rozvášněnou debatu mezi vědou a náboženstvím roztíná psychologií a parapsychologií ovlivněný biolog a biochemik Rupert Sheldrake jedním velkým šlehem: Věda je plná klamů. Jeho nejnovější kniha „The Science Delusion“, s podtitulkem „Freeing the Spirit of Enquiry“ si nebere servítky při odhalování faktu, že tvrdé jádro dnešní vědecké komunity se ve střežení svých privilegií za podpory vlád a mezinárodních institucí chová jako kdysi svatá inkvizice v hájení svaté pravdy a potírání kacířství. A že (stejně dnes jako církve tehdy) tím znemožňuje další vývoj vědeckého bádání. Je sama sobě překážkou, vězením a svěrací kazajkou. Nastolila si systém dogmat, která Sheldrake hned v úvodu knihy shrnuje v „desatero vědeckého kréda“:

1. Všecko je v zásadě mechanické.
2. Všechna hmota je bezvědomá.
3. Množství hmoty a energie je neměnné.
4. Přírodní zákony jsou věčné a vždy stejné.

5. Příroda je bezúčelná a evoluce je bezcílná.
6. Všechno biologické dědictví je hmotné a předávané geneticky a hmotně.
7. Mysl je uvnitř mozku a je pouze jeho činností.
8. Paměť se střeďá jako hmotné stopy v mozku a smrtí se vymazává.
9. Nevysvětlitelné úkazy jako telepatie jsou iluze.

10. Mechanistická medicína je jediná metoda, která skutečně funguje.

Žádné z těchto dogmat není vědecky prokázáný fakt, všechna jsou domněnky, které souhrnně tvoří filozofii a ideologii materialismu. Ty většina vědců bere jako nezpochybnitelný základ všeho myšlení, aniž se obtěžuje se nad ním zamyslet. Sheldrake si touto knihou nastoluje úkol „obrátit tyto doktríny v otázky“ a tím „otevřít zcela nové obzory“. Činí to s vědomím, že „po všech úspěších vědy a techniky materialismus dospěl do krize věrohodnosti“, kam jej zavedla víra, že věda dokáže vysvětlit vše a co nedokáže vysvětlit dnes, vysvětlí později. Cituje filozofa Karla Poppera, který tuto ideologii pojmenoval „promissory materialism“, čili materialismus vydávající slibní úpisy na objevy dosud nevykonané.

Základním východiskem materialismu je víra, že hmota je jedinou realitou a vědomí je jen činnost mozku. Jenže nejen psychologie a neurologie, ale už i biologie a fyzika dospívají ke zjištění, které Sheldrake formuluje do vtipného paradoxu, že „mysl nelze zredukovat na fyziku, protože fyzika nemůže existovat bez myslí fyziků“. Samotná fyzika dospěla do sfér, kde mechanické přírodní zákony přestávají platit, jak objevuje desáté a jedenácté dimenze, kde podle Stephena Hawkinga se musí „uplatňovat různé teorie na různé situace“. Od počátku 21. století fyzika ví, že dosud známé formy hmoty a energie tvoří asi jen čtyři procenta vesmíru. To ostatní je „temná hmota“ a „temná energie“ – o nichž nevíme nic. Takže v šestadevadesáti procentech fyzické reality panuje doslova zatmění. Dnešní kosmologie hádá, že náš vesmír je jedním z nekonečného množství paralelních vesmírů, z nichž každý podléhá jiným (nám neznámým) zákonům a konstantám a my náhodou žijeme v tom, který má ty správné podmínky pro náš život. Sheldrake shrnuje vývoj vědy, její úspěchy v osvobození lidské mysli a kreativity, ale zároveň sleduje postupný vznik „vědeckého kněžstva“, které vírou ve svoji neomylnost „ztuhlou v dogmata udržovaná mocnými tabu“ chrání „citadelu etablované vědy“ ale začíná fungovat jako „překážka otevřeného myšlení“. Věda dnes ztratila přesně to, čím od samého začátku chtěla být - „procesem, nikoli pozicí nebo systémem víry“. A přes všechny svoje dosavadní úspěchy je „škrccena zastaralými vírami“. Z tohoto „škrccení“ se jí Sheldrake snaží vyprostit tím, že převrácením dogmat v otázky zjišťuje, co vlastně „věda skutečně ví a co neví“. A ono desatero dogmat přeměněné v otázky tvoří jednotlivé kapitoly Sheldrakeovy knihy, které ke každému dogmatu přikládají nové objevy a úhly pohledu nebo jim otvírají nové prostory a možnosti.

Kosmos, hmota, země a příroda nejsou Newtonův mechanický hodinový stroj, nýbrž stále se vyvíjející organismus, žijící a vědomý. Mechanická metafora přežila svoji užitečnost a brzdí vědecké myšlení ve fyzice, biologii a medicíně...

Ani v naší dimenzi jsme nestačili probádat všechny možné zdroje energie, jakými je třeba „élan vital“ francouzského filozofa Henri Bergsona, též známý jako indická „prana“ nebo čínské „či“. Ten je zdrojem kreativity, která pohání evoluci. Oproštění od energetického dogmatu neměnnosti by mohlo vést k využití temné energie i vitálního elánu, vyřešit veškeré energetické krize a posunout civilizaci do

nepředstavitelných výšin.

Dogma myslí jako náhodného produktu hmoty je popřeno samotnou existencí myslí dogmatiků, které si dokáží něco takového myslet, něco si z minula pamatovat a něco si do budoucna představovat. Svobodně si volit, co chtějí věřit a co ne, na základě zkušeností z minula a tužeb a vůle do budoucna. Touto volbou je popřena i údajná materialistická bezúčelnost života. Tu Sheldrake staví na hlavu faktem budoucnosti působící zpětně v takových samozřejmostech, jako je konstrukce podle designu. Troufá si tvrdit, že většina fyzikálních zákonů, jak je vnímá kvantová mechanika, platí stejně tak z budoucna zpět, jako vpřed do budoucna. Jako důkaz uvádí zákon gravitace, v němž pohyb je tažen z budoucna, ne tlačěn z minula. V přírodních úkazech i lidském jednání nachází z budoucna působící energii „attractors“ čili „přitahovačů“, k nimž jednání a tvorba gravituje. Z odpozorování, že evoluce je vytváření stále komplexnějších a pestřejších kreací, odvozuje hypotézu, že účelem evoluce je samotná nekonečná rozmanitá kreativita pěstující imaginaci a svobodnou vůli. Tím se pro mnohé materialistické vědce stává kacířem zavádějícím zadními vrátky do vědy fenomén kosmického Tvůrce. Těm zde také adresuje další vtipný paradox: „Jestliže příroda nemá žádný smysl, jaký smysl máte vy?“

Víru v geny jako hlavní nositele veškeré dědičnosti – a její vyhrcovanou formu Dawkinsovy teorie „sobeckého genu“ Sheldrake obohacuje svou vlastní teorií „morfické rezonance“, která je „fyzická, ale ne hmotná“ (čili forma energie) a v níž geny jako součástky větších celků spolupracují na vývoji a fungování organismů, vzájemně se ovlivňují a přizpůsobují a přenášejí do přítomna paměť minulosti a vůli budoucnosti. Studiu dědičnosti se takto otvírá širší pole k vědomí, že život (a civilizace) je propojení generací žijících s vlivem generací předchozích a našich následků na generace dosud nenarozené.

Vědecké dogma, že mysl je obsažená v mozku, si Sheldrake už dávno vyvrátil vlastním experimentálním studiem parapsychologie a telepatie, čili dálkovým přenášením myšlenek a obrazů z mysli na mysl. Veškeré vědecké pokusy odpovědět na otázku, odkud pochází imaginace, fantazie, inspirace, subjektivní emoce a lidský tvůrčí zápal, skončily nezdarem a vědecké vysvětlení je v nedohlednu. Sheldrake vědu vybízí, aby si „otevřela mysl“ možnosti, že „mysl přesahuje mozek v čase i prostoru“. Naše mysli jsou propojeny s minulem pamětí a návyky, s budoucnem touhami, plány a záměry. Toto propojení může být (podobně jako morfická rezonance) nehmotná forma energie. Teorie mozku jako „bydliště“ myslí je další svěrací kazajkou znemožňující nové objevy a tvoření.

Takto Sheldrake demoluje jedno materialistické dogma po druhém – až po důkazy úspěšné léčby nemechanické medicíny. Četba jeho argumentů a konkrétních příkladů je pro čtenáře nesmírně osvobozujícím zážitkem. Jako jím je i jeho ujištění, že další omezující iluzí je samotná víra ve vědeckou objektivitu. Vědci jsou stejně jako každý jiný nevědomě ovládnuti „mýty, alegoriemi a předsudky, které utvářejí jejich společenskou roli a politickou moc“. Protože jsou nevědomé, nemohou být brány v potaz. Protože se staly návykem, nedají se vědomě ovládat a o to jsou mocnější. Iluze objektivitě dává vědcům sklon ke klamům a sebeklamům a pracuje proti noblesnímu ideálu hledání pravdy. Příkladem takových klamů a sebeklamů věnuje Sheldrake celou kapitolu, v níž ilustruje časté podvodné úpravy výsledků vědeckých experimentů a publikací, tak aby odpovídaly požadavkům a zadání, na nichž často závisí i jejich veřejné financování. Všimá si i zneužívání pojmu „skepse“ na obranu komerčních zájmů, jimž jsou vědci často podřízeni.

S vědomím, že materialistická ideologie ztratila svou někdejší užitečnost v evoluci civilizace, se Sheldrake závěrem přimlouvá, aby věda vzala na vědomí, že její vlastní

objevy překonaly fyzikálnost a potýkají se s novými dimenzemi. Doporučuje vědeckým institucím zříct se monopolní iluze absolutní pravdy, zrušit všechny autoritářské zábrany omezující disent a ideovou neortodoxii a otevřít dveře „nevědeckým“ metodám, nápadům, debatám a dialogům. Žádá otevřenou spoluúčast široké veřejnosti na sledování a financování vědeckého bádání, které je dnes v rukou výlučných a často tajnůstkářských institucí. Doporučuje otevřít bez předsudků čerstvý dialog se všemi kreativními obory, jakými jsou umění, alternativní terapie, parapsychologie, mystika a náboženství. Zkoumat starodávné mysticko-náboženské principy a metody, jako jsou karma (zákon příčiny a následku, přežívání duše a reinkarnace), meditace hloubající nad podstatou a posláním mysli, individuality, lidstva. Znovu hledat propojení a souvislosti všeho se vším, lidské mysli s vyššími energiemi kosmu. Prolamovat bariéry odcizení a izolace toho či onoho oboru, filosofie a ideologie od celistvého vnímání světa. Bez těchto kroků se věda nehne z místa a mohla by se z ní stát další inkvizitorská totalita.